

Arrest

nr. 320 981 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent geboren op [...] januari 2002. U bent afkomstig uit het dorp Tutu, in het district Sherzad, in de provincie Nangarhar, waar u gewoond heeft tot uw vertrek uit Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader was werkzaam in de luchthaven van Jalalabad, waar hij voor de Amerikaanse special forces werkte. Toen u zo'n 12 à 14 jaar oud was, verhuisde u samen met uw moeder, broers en zussen naar Jalalabad voor ongeveer 6 tot 8 maanden omwille van de taliban.

Jullie keerden vervolgens terug naar Tutu omdat jullie landbouwers waren en velden hadden. Uw vader overleed zo'n 7 à 8 jaar geleden tijdens zijn werk, bij een ontploffing van een landmijn in een regio genaamd 'Barbiar'.

U werkte zelf gedurende ongeveer 3 jaar bij de Afghan Local Police (ALP) in uw dorp Tutu. U werkte in een basis en in een checkpost, beide dicht bij uw huis. Noch u noch uw familie werden ooit persoonlijk bedreigd door de taliban. Toen de overheid stap voor stap meer terrein verloor, stopte u met uw werk bij de ALP. Dit was zo'n 2 maanden voor de machtsovername, na de ramadan.

Vervolgens ging u naar uw maternale oom H. in Jalalabad. Van daaruit verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, en Turkije, om dan via Bulgarije Europa binnen te komen. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2022.

Uw moeder woont momenteel samen met uw twee broers en drie zussen in uw dorp. Uw maternale oom H. woonde vroeger in Jalalabad, maar is bij uw gezin in Tutu gaan wonen. Na uw vertrek kwamen de taliban nog éénmaal naar u vragen. Uw familie zei hen dat u er niet was, waarop de taliban weggingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een opleidingscertificaat van uw werk, uw werkbadge van de ALP, uw taskara, 14 foto's van uw vader tijdens zijn werk, 11 certificaten van uw vader, bevestigingen van de tewerkstelling van uw vader (5 bladzijden), aanbevelingsbrieven van uw vader (5 bladzijden), een certificaat van appreciatie van uw vader, 2 documenten met betrekking tot een visumaanvraag voor de USA van uw vader, emblemen (2 bladzijden), de werkbadge van uw vader, en 2 documenten met betrekking tot de job van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u **vervolgd te worden door de taliban**. Op basis van onderstaande elementen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas:*

1. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u werkte bij de Afghan Local Police (ALP) omwille van de volgende redenen:

1.1. U slaagt er niet in een zinvol antwoord te geven op de **zeer open vraag om eens te vertellen over uw werk.** Nadat u eerst de vraag ontwijkt door te repliceren met "Je vraagt me vragen en ik zal antwoorden", antwoordt u vervolgens opnieuw naast de kwestie door te verklaren dat u met twee vrienden naar het districtskantoor ging, waarmee u doelt op uw sollicitatie (CGVS p. 7). Dat u desgevraagd niet spontaan kan vertellen over de job waarvoor u zelf had gekozen, doet al sterk afbreuk aan uw overtuigingskracht.

1.2. U noemt weliswaar drie namen van uw **commandanten, namelijk commandant Du.A. van het checkpoint waar u zogenaamd werkte, commandant L. van de grotere politiebasis vlakbij, en commandant D. van heel het district Shirzad (CGVS p. 7-8), maar u slaagt er niet in meer informatie over Du.A. – die de commandant van het checkpoint was en waar u bijgevolg het meest mee in contact stond – te verschaffen.** Wanneer u uitgenodigd wordt om te vertellen over uw commandant, antwoordt u slechts dit: "Zijn naam was T. [= Du.A.]. Hij kwam van het dorp een beetje verder, Khasemkhil" (CGVS p. 24).

Nadat u nogmaals aangemoedigd wordt om verder te vertellen, geeft u aan niets anders over hem te weten (CGVS p. 24). U weet tevens niet hoe lang hij al voor de politie werkte; u stelt het hem niet gevraagd te hebben (CGVS p. 24). Du.A. was de bevelhebber van het checkpoint, waar volgens u zo'n 8 tot 13 – afhankelijk van hoeveel mannen gedood werden of teruggingen naar huis – politiemensen werkten (CGVS p. 9). U bleef telkens 10 tot 20 dagen op de checkpost, en dan kreeg u verlof zodat u 1 of 2 nachten thuis kon doorbrengen (CGVS p. 8). U bracht dus het merendeel van uw tijd door op de controlepost. Dat u niets kunt vertellen over uw directe leidinggevende, die een belangrijke rol in uw dagelijks leven gespeeld moet hebben, tast daarom de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling in grote mate aan.

1.3. Ook over uw **rechtstreekse collega's** kunt u amper iets vertellen. U haalt aan dat verschillende mannen uit uw dorp bij de lokale politie werkten en u noemt hun namen. Twee van hen, E. en S.A., werkten volgens uw verklaringen zelfs samen met u op het checkpoint (CGVS p. 9). Desondanks weet u nagenoeg niets over uw collega's. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om over uw collega's te vertellen, antwoordt u als volgt: "Omdat het lang geleden is, ze zijn op andere plaatsen, ik heb niet veel informatie over hen" (CGVS p. 24). Nadat u aangespoord wordt om te vertellen wat u wel weet over hen, verklaart u slechts dat een van uw ex-collega's in Londen zou wonen en een andere in Duitsland (CGVS p. 24). Gevraagd naar hun leven in Afghanistan, weet u alleen dat ze landbouwers van uw dorp waren. Verder weet u niets over hen (CGVS p. 24). U beweert dat u wel met uw collega's praatte over normale zaken zoals het oogstleven en jullie families (CGVS p. 24). Wanneer u vervolgens aangespoord wordt om in detail uit te leggen over welke zaken u dan precies praatte met uw collega's, verklaart u eenvoudigweg dit: "Omdat het lang geleden is, ik kan geen exacte dingen vertellen" (CGVS p. 24). U beweert dat u zich hierover niets herinnert (CGVS p. 24). Uw verklaringen over uw beweerde strijdmakkers zijn dus helemaal niet gedetailleerd of doorleefd. Daarenboven blijkt u niets te weten over wat er gebeurde met de leden van de ALP die in Afghanistan gebleven zijn: "Ik heb geen informatie over hen. Maar toen ik mijn moeder en maternale oom vroeg over de situatie in het dorp, zeiden ze het is slecht voor jou" (CGVS p. 28). Uw flagrant gebrek aan kennis over uw collega's – zowel over vroeger als over hun huidige situatie – maakt het nog minder geloofwaardig dat u als lokale politieagent werkte.

1.4. U kent geen enkele **naam van legercommandanten** in de buurt van uw werkplek (CGVS p. 14), ondanks dat u zelf stelt dat uw commandant het leger belde bij intense gevechten zodat ze jullie kwamen helpen (CGVS p. 23). Dat u zo slecht op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in uw regio, en op wie jullie konden rekenen tijdens de vele gevechten die u zou hebben meegemaakt (CGVS, p. 22), is bijzonder weinig plausibel.

1.5. U blijft enorm oppervlakkig wat betreft uw **eigen concrete taken**. Gevraagd naar een beschrijving van een typische dag op uw werk, stelt u vaagweg dat u verschillende dingen deed, zoals "checkpoints, surveillance, patrouilleren" (CGVS p. 21-22). Wanneer u gevraagd wordt wat u nog deed, herhaalt u slechts uw voorgaande antwoord (CGVS p. 22).

1.6. De beschrijvingen van **incidenten en gevechten** die u geeft zijn totaal niet doorleefd. U stelt meermaals dat er heel de tijd gevechten waren (CGVS p. 22). Toch zijn uw verklaringen allesbehalve spontaan en blijven ze zeer summier en algemeen. U beweert dat twee van uw collega's stierven in een gevecht (CGVS p. 22). Gevraagd hoe dat gebeurde, antwoordt u naast de kwestie met "Meestal kwamen ze in de nacht om te vechten" (CGVS p. 22). Nogmaals gevraagd hoe uw collega's stierven, vertelt u slechts kort en zonder specifieke details dit: "Het gevecht startte in de avond. Ze gebruikten snipers en door hen werden ze gedood" (CGVS p. 22). Wanneer u ten slotte een derde keer gevraagd wordt om in detail uit te leggen hoe uw collega's omkwamen, blijft u nog steeds even vaag: "Het was in de nacht, zoals 2 of 2u30 toen ze ons aanvallen. En in dat gevecht waren zij twee neergeschoten" (CGVS p. 22-23). Ook uw eigen rol tijdens die gevechten kunt u niet toelichten. Uw eerste antwoord is naast de kwestie: "Mijn job was surveillance en patrouilleren en checkpoints maken" (CGVS p. 22). Uw tweede antwoord blijft zeer algemeen en getuigt zo absoluut niet van enige doorleefdheid. Gevraagd wat u deed tijdens een gevecht, zegt u slechts het volgende: "Verdedig mijn post, vechten" (CGVS p. 22). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt om in detail te beschrijven hoe zo'n gevecht er aan toeging, antwoordt u opnieuw eerst naast de kwestie. Nadat de vraag opnieuw geformuleerd wordt, blijft uw antwoord nog steeds even vaag en algemeen: "Meestal vielen ze ons aan, soms 's ochtends en soms 's avonds. Zij vielen ons aan, wij verdedigden ons. Ze schoten op ons, wij schoten terug, maar we konden ze niet zien want zij waren in de velden met maïs en met klaprozen" (CGVS p. 28-29). Het totale gebrek aan spontaniteit en detail maakt uw verklaringen dan ook ten zeerste ongeloofwaardig.

1.7. U legt onduidelijke en onnauwkeurige verklaringen af betreffende de **veiligheidssituatie in uw regio en de gevechten in de maanden voor de machtsovername**. Volgens uw verklaringen stond de regio onder controle van de overheid. Voor de val van de overheid braken gevechten uit, zo beweert u (CGVS p. 14). U kunt deze gevechten echter niet situeren in de tijd: u stelt eerst dat de gevechten een maand of 20 dagen na de ramadan (12 april 2021 - 12 mei 2021) begonnen, maar later beweert u dat de gevechten tijdens de ramadan reeds begonnen (CGVS p. 14-15). Het is op basis van uw verklaringen dan ook niet duidelijk of u op dat moment nog aan het werk was bij de lokale politie – uw verklaringen zijn immers tegenstrijdig over de datum waarop u gestopt zou zijn met uw werk (CGVS p. 7, 14-15). Verder noemt u weliswaar enkele namen van talibancommandanten uit de buurt, maar u weet zeer weinig over hen te vertellen en u weet niet over hoeveel strijders zij beschikten (CGVS p. 23). Van een politiemann, die zelf actief betrokken is bij en belang heeft bij enige kennis over de plaatselijke veiligheidssituatie, mag verwacht worden dat hij op doorleefde en gedetailleerde wijze afdoende informatie kan aanreiken met betrekking tot de (evolutie van) de veiligheidssituatie in zijn regio. Hierin slaagt u geenszins.

1.8. Met betrekking tot de **sollicitatieprocedure en uw opleiding** legt u geen aannemelijke verklaringen af (CGVS p. 7, 24-26). Over uw sollicitatie vertelt u alleen dat u samen met twee vrienden naar het districtscentrum ging om te solliciteren, en dat u daarna een maand lang getraind werd in een trainingscentrum. U blijft extreem vaag over de inhoud van deze training. Op de open vraag te vertellen over uw opleiding tot politieman, antwoordt u slechts dat u een training had van 1 maand (CGVS p. 25). Nogmaals gevraagd meer te vertellen, zegt u enkel dat het een training was over wapens, gymnasium, en de wet (CGVS p. 25). Nadat geïnformeerd wordt welke zaken de leraren u aanleerden, reageert u opnieuw met hetzelfde weinigzeggende antwoord: "Over wapens, gymnasium, en al die dingen" (CGVS p. 25).

1.9. U blijft zeer onduidelijk over **de periode van uw zogenaamde tewerkstelling**. Gevraagd naar de datum waarop u solliciteerde, zegt u dat u het zich niet herinnert. U kunt zelfs geen inschatting geven, volgens u omdat het lang geleden was. Nochtans zou u in uw herkomstland wel degelijk gebruik gemaakt hebben van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 6), waardoor het verwondert dat u daar tegenwoordig helemaal niet meer mee vertrouwd lijkt te zijn en zelfs niet bij benadering naar kan verwijzen. Nogmaals aangespoord om op zijn minst een indicatie te geven van uw datum van indiensttreding, schat u dat het ongeveer 4 jaar geleden (ten opzichte van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 januari 2024, dus rond de jaarwisseling 2019-2020) was (CGVS p. 7). Dat strookt echter niet met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde. Daar stelde u ongeveer 3 jaar voor de lokale politie te hebben gewerkt, tot 2 maanden voor de machtsovername (Verklaring DVZ, 7 juni 2023, p. 7, 12). Dat zou betekenen dat u bij de politie startte in het voorjaar van 2018 en er werkzaam was tot ongeveer half juni 2021 (de machtsovername in Afghanistan vond immers plaats op 15 augustus 2021). Betreffende de datum waarop u beweert te zijn gestopt met uw werk, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u stopte 2 maanden voor de machtsovername, en dat u stopte tijdens de maand van de ramadan (CGVS p. 7). Later geeft u echter aan dat u 2 maanden voor de machtsovername stopte met uw werk en dat dit na de ramadan was (CGVS p. 15). In 2021 viel de ramadan van 12 april tot 12 mei. Het CGVS stipt daarbij aan trouwens aan dat de badge waarvan u een kopie hebt neergelegd toen al bijna een jaar vervallen was, want uit de vertaling blijkt dat die maar geldig was tot 18/03/1399 (= 07 juni 2020). U verklaart dat u "ongeveer 2 ramadans" meemaakte tijdens de periode dat u bij de lokale politie werkte (CGVS p. 9). Uw vage en inconsistente antwoorden met betrekking tot de duur en de tijdstippen van de start en het einde van uw beweerde tewerkstelling doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u werkzaam was bij de lokale politie.

1.10. U heeft geen adequate kennis over **de ontbinding van de ALP** als gevolg van het stoppen van de financiering (die door de USA voorzien werd) op 30 september 2020 (zie het artikel van Afghanistan Analysts Network dat toegevoegd werd aan het administratief dossier). U stelt inderdaad dat uw loon de laatste maanden niet meer betaald werd (CGVS p. 26), maar u heeft het niet zelf spontaan aangehaald, terwijl dit toch een enorme impact op uw job gehad moet hebben. U heeft geen informatie over collega's die van de lokale politie overgebracht werden naar de Afghan National Police (ANP) of naar de Afghan National Army, terwijl uit COI blijkt dat het merendeel van de ALP-personeelsleden aangeworven werd bij de ANP of bij de Afghan National Army Territorial Forces (ANA-TF) (zie het artikel van Afghanistan Analysts Network dat toegevoegd werd aan het administratief dossier). Verder beweert u dat de lokale politie eerst instortte in Afghanistan, en dat daarna de overheid instortte (CGVS p. 27). Dit is echter geen correcte beschrijving van de gebeurtenissen: de ALP stortte niet in, maar werd bewust ontbonden. Uw uitspraken doen dan ook concluderen dat u niet op de hoogte bent van hoe de ontbinding van de ALP in werkelijkheid verliep.

1.11. Bovendien getuigen uw verklaringen van een **ernstig gebrek aan kennis met betrekking tot uw beweerde actor van vervolging**. Gevraagd naar de huidige talibancommandanten in uw regio, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 16). Dat u er niet in slaagt enige recente informatie over uw vermeende actor van vervolging te verstrekken, terwijl u nog regelmatig contact heeft met uw achtergebleven familieleden (CGVS p. 13), maakt het wederom nog meer minstens aannemelijk dat u effectief een vrees voor vervolging door de taliban zou koesteren. Hieruit spreekt trouwens een markante desinteresse in de huidige stand van zaken van uw beweerde problemen.

1.12. Ten slotte legt u **weinig stukken neer met betrekking tot uw vermeende tewerkstelling bij de ALP**: u toont enkel een opleidingscertificaat en een badge, die beide weinig informatie bevatten en uitermate gemakkelijk te vervalsen zijn. Dat geldt nog meer voor de fotokopieën die u neerlegt, aangezien die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden. U legt immers geen enkel origineel document neer. Documenten hebben overigens slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De door u neergelegde documenten vermogen dus niet om bovenstaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

2. Verder dient opgemerkt dat u zelf verklaart **nooit bedreigd te zijn geweest door de taliban**. Dat blijkt zeer duidelijk uit volgende uitspraken: "Ben je ooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban? Neen. Heb je ooit dreigbrieven gekregen van de taliban? Neen. Is jouw familie ooit bedreigd geweest door de taliban? Neen." (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 09 juni 2023). Tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt u als volgt nadat u gevraagd werd of u bedreigd werd door de taliban tijdens de periode waarin u zogenaamd bij de ALP

werkte: "Toen ik werkte bij de lokale politie, de taliban waren er niet, het was onder onze controle, zij waren in andere regio's" (CGVS p. 28). Het moge dus duidelijk wezen dat noch u noch uw familie persoonlijke problemen met de taliban hebben gehad. U verklaart echter dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis kwamen en naar u vroegen. Uw familie vertelde hen dat u er niet was; volgens u weten alle mensen dat u naar hier gekomen bent (CGVS p. 28). Aangezien uw tewerkstelling bij de ALP niet geloofd kan worden, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de taliban u na uw vertrek kwamen zoeken. Bovendien zegt u zelf dat uw familieleden die nu nog in Afghanistan wonen geen problemen hebben met de taliban (CGVS p. 13). Het lijkt er dan ook op dat er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

3. Volledigheidshalve moet tevens worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen omwille van de job van uw vader vanwege de volgende redenen:

3.1. U roept zelf geen vrees in op basis van de beweerde tewerkstelling van uw vader. U stelt zelf **dat uw familie en uzelf geen problemen hadden met de taliban na de dood van uw vader** (CGVS p. 12). Wanneer u de kans wordt gegeven om in detail uit te leggen waarom u Afghanistan heeft verlaten en waarom u niet zou kunnen terugkeren, zegt u niets over de job van uw vader. U verklaart zelf dat u voor het eerst problemen kreeg met de taliban omwille van uw eigen job (CGVS p. 20). Hieruit blijkt dat u als gevolg van de vermeende job van uw vader voor de Amerikanen geen enkele vrees koestert.

3.2. Er dient te worden vastgesteld **dat aan uw bewering de zoon te zijn van een militair geen enkel geloof kan worden gehecht**. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het **voorgehouden werk van uw vader** en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Hierin slaagt u echter geenszins. Zo kunt u geen zinvol antwoord geven op de zeer open vraag om alles wat u weet over het werk van uw vader te vertellen. U voert enkel aan dat u geen informatie over hem kunt geven omdat hij 7 of 8 jaar geleden gestorven is en u toen nog jong was (CGVS p. 10). Nadat u tot driemaal toe aangespoord wordt om alles te vertellen wat u wel weet over zijn job, geeft u slechts een zeer beperkt antwoord op de vraag: "Hij werkte met hen en hij deed raids met hen in de nacht" (CGVS p. 10). Behalve dat hij in de luchthaven van Jalalabad werkte en met de Amerikaanse special forces raids uitvoerde, weet u niets over het werk van uw vader. Gevraagd naar zijn taken, herhaalt u simpelweg dat hij in de luchthaven werkte en dat het zijn job was om raids uit te voeren (CGVS p. 11). U weet zelfs niet of hij bij de Afghan National Army werkte of niet; u herhaalt alleen dat hij met de Amerikanen werkte (CGVS p. 10). U weet verder niet sinds wanneer hij voor de Amerikanen werkte (CGVS p. 10-11). Ook over de commandant en collega's van uw vader heeft u geen enkele kennis (CGVS p. 11). U haalt herhaaldelijk aan dat u jong was toen uw vader voor de Amerikanen werkte en dat u daarom geen informatie heeft over hem (CGVS p. 10-11). Deze uitvlucht kan uw totale gebrek aan kennis met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader voor de Amerikanen onmogelijk goedmaken. Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is immers zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met achtergebleven familieleden in Afghanistan (CGVS p. 13). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over de job van uw vader te informeren. Sedert uw aankomst in België op 1 februari 2023 zijn intussen ongeveer anderhalf jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over uw vaders job.

Tijdens de asielpprocedure legt u zowel bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS allerlei documenten neer met betrekking tot de job van uw vader. Het is echter allerm minst aangetoond dat de man op de foto's effectief uw vader is. Uw taskara kan niet volstaan om de familieband te onderbouwen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de fotokopieën van de documenten van het Amerikaanse leger die over uw vader zouden handelen stelt het CGVS overigens vast dat deze flagrante fouten in het Engels bevatten, terwijl dat toch de voertaal is van die strijdkrachten. Zo verwijst een briefhoofd naar het "Department of Army" (Document 6), en bevat een ander document kromme zinnen zoals "He is obsoletely [sic] one of the most professional and trustworthy guard commanders, that I have had the pleasure of working with him." (Document 7). Verder valt op dat twee van de brieven volkomen identiek zijn en op dezelfde datum door dezelfde persoon geschreven zouden zijn, maar toch verwijzen naar uw beweerde vader met tweemaal een andere geboortedatum en taskaranummer (Document 6). Sommige van deze brieven verwijzen naar e-mailadressen die eindigen op ".mil", een domein dat inderdaad voorbehouden is voor het Amerikaanse

leger, maar andere officieren verwijzen blijkbaar naar Yahoo- of Gmail-adressen (Documenten 6 en 7). Een en ander wijst erop dat deze fotokopieën daadwerkelijk aangepast of zelfs volledig gefabriceerd zijn. U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat uw vader voor de Amerikanen werkte.

3.3. Met betrekking tot **het overlijden van uw vader** stelt u dat hij omkwam bij de ontploffing van een landmijn zo'n 7 à 8 jaar geleden in de regio Barbiar terwijl hij bij de Amerikanen aan het werk was. Aangezien uw bewering dat uw vader voor de Amerikanen werkte als ongeloofwaardig beoordeeld werd – plus het feit dat u geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunt afleggen over zijn overlijden –, kan ook aan uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader geen geloof gehecht worden. Bovendien kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat uw vader persoonlijk geviseerd werd. Hij was volgens u immers aan het werk – hoewel zijn tewerkstelling niet geloofwaardig is – op het moment van zijn overlijden (CGVS p. 12), en omkomen door een landmijn zou horen bij de risico's van dergelijke job. U slaagt er trouwens niet in aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn veronderstelde dood: u hoorde dat slechts van uw familie en vrienden die erover praatten (CGVS p. 12).

4. Ten slotte valt op dat u **geen verzoek om internationale bescherming indiende in andere EU-lidstaten** tijdens uw doorreis. U trok achtereenvolgens door Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, en Frankrijk (Verklaring DVZ p. 12-13). Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

De overige door u voorgelegde **documenten** vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

In de mate dat u met uw taskara uw identiteit en nationaliteit wilt aantonen, wijzigt dat bovenstaande motivering niet. Die elementen staan in deze beslissing niet ter discussie.

Met betrekking tot de overige documenten en foto's die in verband staan met het werk van uw vader voor de Amerikanen, valt ten eerste op dat u slechts kopieën neerlegt. Bovendien herhaalt het CGVS dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, en zij volstaan op zich dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De bewijskracht van die documenten wordt verder beperkt doordat u niet kunt uitleggen wat de documenten over het werk van uw vader juist zijn (CGVS p. 16). Zoals gezegd bleek u ook helemaal niet in staat om geloofwaardige verklaringen af te leggen over het werk van uw beweerde vader, een vaststelling die niet kan worden omgebogen door de stukken die u neerlegt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook **de subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van

herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking**

van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 [2024_02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanit](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)
[arian developm](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)
 [\(europa.eu\)\)](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun

aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige

regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld.

Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 januari 2024.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- "- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;*
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"A. IN RECHTE

[...]

B. TOEPASSING IN CASU

1) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser

In casu stelde de verwerende partij, verkeerdelijk, dat de problemen van de verzoeker met de Taliban niet als aannemelijk beschouwd kunnen worden. De verwerende partij liet bovendien na de problemen die de verzoeker intussen zou kennen omwille van zijn reis naar Europa ernstig te beoordelen.

a) Wat betreft verzoekers problemen met de taliban

1. Ten eerste hecht de verwerende partij geen geloof aan verzoekers werkzaamheden bij de Afghan Local Police.

1.1 De verwerende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat het eenvoudig is om te antwoorden op zeer open vragen als "vertel eens over uw werk bij de lokale politie". Uit nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat de verzoeker niet begrepen had wat er van hem verwacht werd. Ook de vraag "hoe [zijn] leven als politieman eruitzag" is niet eenvoudig. Werde hem gevraagd naar wat hij iedere dag at? Naar hoe hij zijn dagen invulde? Naar hoe hij zich voelde? De gestelde vragen zijn zodanig open, dat ze hun doeltreffendheid verliezen en eerder verwarrend worden. Het is dan ook uitermate betreurenswaardig dat de onduidelijke vragen van de protection officer de verzoeker worden kwalijk genomen.

1.2 De verzoeker wenst eraan te herinneren dat er culturele verschillen bestaan tussen de Afghaanse samenleving en de Belgische. In Afghanistan is hiërarchie erg belangrijk. Cultureel gezien is het not done om

persoonlijke vragen te stellen aan personen met een hogere rang. Daarnaast konden de taliban voor de machtsovername in Afghanistan opereren via een uitgebreid netwerk van spionnen, ook binnen de voormalige veiligheidsdiensten. Wanneer politiemannen met lage rang plots hun oversten zouden beginnen ondervragen over hun privéleven dan wel hun carrière, zou dit zeer verdacht overkomen. Verweerders onredelijke verwachtingen tonen haar gebrek aan kennis over de situatie in Afghanistan aan, hetgeen een ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht uitmaakt.

1.3 Uit verzoekers antwoorden blijkt duidelijk dat hij dacht dat hem gevraagd werd te vertellen over de huidige situatie van zijn voormalige collega's I., E. en S.A.. I. was ongetrouwd, en had een broer en een zus. Hij was eveneens afkomstig uit Shirzad, en zijn familieleden waren ook landbouwers. S.A. was evenmin getrouwd toen de verzoeker hem leerde kennen. Hij verblijft op heden in Londen. De verzoeker doet zijn best om met hem in contact te komen en een kopie van zijn verblijfstitel te bemachtigen. Indien hij hierin slaagt, zal hij deze via de juiste procedure aan Uw Raad overmaken.

1.4 Dat de verzoeker verondersteld wordt legercommandanten te kennen hoewel hij zelf voor de lokale politie werkte, is ronduit absurd. De verwerende partij geeft zelf aan dat verzoekers commandant contact opnam met het leger indien ze hulp nodig hadden bij gevechten. De verzoeker zelf had nooit contact met hen. Inderdaad, de soldaten kwamen de politieagenten soms uit de nood helpen, maar na hun missie vertrokken ze terug naar hun eigen checkpoint. Tijd voor kennismakingsgesprekken was er in die tijd niet... Opnieuw dient er worden gewezen op de hiërarchale Afghaanse samenleving: de lokale politie wordt gezien als de "laagste trap" van het voormalige Afghaanse veiligheidsapparaat. Er was geen enkele reden voor de verzoeker om gesprekken aan te knopen met de soldaten die ter hulp snelden.

1.5 Opnieuw zijn de vragen die aan de verzoeker gesteld worden tijdens zijn persoonlijk onderhoud zodanig open dat de verzoeker niet begrijpt waar er nu eigenlijk naar gevraagd wordt. In plaats van de vraag te herformuleren en uit te leggen waar erop wordt gedoeld, gaat de protection officer gewoon verder met het onderhoud, en laat de vragen de facto onbeantwoord. De verwerende partij is eveneens gehouden aan de samenwerkingsplicht. Deze werd dan ook geschonden in casu doordat de verantwoordelijke protection officer weigerde de vragen die zeer duidelijk niet begrepen werden niet te herformuleren of nader toe te lichten. Er zij tevens op gewezen dat de verzoeker op verschillende momenten tijdens zijn persoonlijk onderhoud wél specifieke informatie geeft over zijn tijd bij de lokale politie, bijvoorbeeld wat betreft het schoonmaken van zijn wapen (NPO p. 21).

1.6 De verzoeker ziet niet in wat hij nog had kunnen vertellen over de dood van zijn collega's. Ze kwamen om tijdens gevechten, zonder dat hij nadien hun lijken ging inspecteren om hun precieze doodsoorzaak te kunnen vaststellen. Daarvoor was de verzoeker overigens niet opgeleid. Opnieuw zijn verweerders verwachtingen gewoonweg absurd. De verzoeker was zelf ook betrokken in gevechten tegen de taliban, en had niet de mogelijkheid om zijn collega's nauwlettend in de gaten te houden om te zien waar ze eventueel geraakt zouden worden. De verwerende partij heeft zich op geen enkel moment een gevecht voor de geest gehaald, maar beoordeelt verzoekers verklaringen over de gevechten alsof het rustige, rationele en goed georganiseerde gebeurtenissen betrof. Quod non. Haar absolute weigering om verzoekers verklaringen in hun context te plaatsen, maken opnieuw een zeer ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht uit.

1.7 Er dient, opnieuw, gewezen te worden op verzoekers rang. De gewone politiemannen werden niet geïnformeerd over de talibanleden in de regio, hun rol bestond er enkel en alleen in bevelen op te volgen en te vechten wanneer hen dit opgedragen werd. De verzoeker begon met werken in de 3e maand van 1397. Hij heeft twee Ramadans gewerkt voor de lokale politie, en vertrok op de 8e dag van de derde Ramadan. Op de 10e dag van deze derde Ramadan kwam hij aan in Nimroz. Verzoekers verklaringen over de gevechten werden (kwaadwillig?) verkeerd begrepen. Hij legde meermaals uit dat hij moeite heeft met het maken van tijdsinschattingen, en gebruikt de Ramadan als vertrekpunt. Op het moment dat hij vertrok, waren de gevechten nog niet opnieuw begonnen. Deze gevechten begonnen ongeveer rond het einde van de Ramadan of enkele tijd erna, precieze kan de verzoeker dit niet inschatten daar hij zelf niet meer aanwezig was.

1.8 De verzoeker ziet niet in waarom zijn antwoorden over zijn sollicitatieprocedure en opleiding niet voldoende worden geacht. Hij leerde immers over het manipuleren en schoonmaken van wapens, hij kreeg fysieke training en hij leerde over de Afghaanse wet. Zijn verklaringen hierover zijn overigens veel uitgebreider dan de bestreden beslissing doet uitschijnen (NPO p. 21): [...]

1.9 In verband met de periode van verzoekers tewerkstelling, verwijst hij naar hetgeen supra reeds werd verduidelijkt (p. 6).

1.10 De verzoeker wordt verweten geen adequate kennis te hebben over de ontbinding van de ALP, hoewel de verweerder veronderstelt dat dit een enorme impact op zijn job gehad moet hebben. Dit volgt niet uit de

beschikbare informatie. De facto veranderde er voor vele simpele politiemannen niets, behalve dat hun loon niet langer werd uitbetaald.

Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat het mogelijk is dat verzoeker hier nauwelijks van op de hoogte was: [...]

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ontbinding van de ALP heel geleidelijk aan verliep, en dat vele personeelsleden geen informatie hadden over wat er gaande was.

Wanneer er naar de ontbinding wordt gevraagd, antwoordt de verzoeker op heel spontane wijze dat dit “natuurlijk” effect op zijn leven had (NPO p. 26). De verwerende partij verwacht van de verzoeker dat hij hierover spontaan zou vertellen. Echter mag de inleiding niet vergeten worden, waarin opnieuw en opnieuw wordt herhaald dat de protection officer vragen zal stellen, waarop de verzoeker dient te antwoorden (NPO p. 2). Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat er meer informatie beschikbaar is over de ontbinding van de ALP op het internet dan dat de politiemannen kregen toen het hen overkwam. Opnieuw houdt de verwerende partij niet het minste rekening met de context waarin verzoekers leven zich afspeelde.

1.11 De verwerende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat de verzoeker problemen heeft met de taliban omwille van zijn uitgebreide kennis van hun organisatie. Dit is echter niet het geval: hij heeft problemen met hen omwille van zijn werk voor de lokale politie. Het maakt niet uit wie er op dit moment commandant is, het enkele feit dat hij voor de lokale politie heeft gewerkt, maakt van hem een doelwit. Dit volgt eveneens uit de beschikbare informatie waarop ook de verweerder zich beroept.

1.12 Er wordt de verzoeker verweten “weinig” stukken neergelegd te hebben met betrekking tot zijn tewerkstelling bij de ALP. Echter werkte hij “maar” bij de lokale politie en beschikte hij niet over andere documenten. Daarnaast kan moeilijk worden ingezien waarom hem wordt verweten “weinig” documenten neer te leggen en men in dezelfde adem de bewijswaarde van Afghaanse documenten onderuit haalt.

2. Ten tweede merkt de verweerder op dat de verzoeker nooit zelf bedreigd werd door de taliban.

De verwerende partij vergist zich ernstig in haar redenering. Het is dienstig te verwijzen naar de richtsnoeren van UNHCR: [...]

Voor de toekenning van de vluchtelingenstatus is “geleden vervolging” aldus niet vereist. Het is zorgwekkend dat de verwerende partij deze richtsnoeren zomaar negeert en er een andere interpretatie van de vluchtelingendefinitie op nahoudt dan deze die al jarenlang gehanteerd wordt en gebruikelijk is zowel op nationaal als internationaal vlak.

Het is de verzoeker die problemen heeft omwille van zijn tewerkstelling voor de lokale politie, niet zijn familie. Dat de taliban zijn familie verder niet lastig vallen, kan dan ook niet verbazen.

Ter volledigheid is het dienstig ook te verwijzen naar beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Afghanistan wel degelijk sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vervolging. De verzoeker stelt vast dat de verwerende partij de beschikbare informatie hieromtrent niet eens consulteerde. Nochtans: [...]

Belangrijk is overigens dat het EUAA rapport niet uitsluit dat familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger risico lopen op vervolging: [...]

Het recenter verslag van 5 december 2023 stelt: [...]

De “Targetting of Individuals” en “COI Query” rapporten bevestigen eveneens verzoekers verklaringen. Er worden verschillende voorbeelden gegeven van familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger die na de machtsovername werden gedood: [...]

3. Tevens merkt de verwerende partij op dat de verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen omwille van de job van zijn vader.

3.1 De job van verzoekers vader levert hem aan sich geen problemen op. Hij is het echter oneens met de kunstmatige segmentering van zijn problemen. Het is net de samenloop van omstandigheden die ervoor zorgt dat hij tot op heden de taliban vreest: het werk van zijn vader waardoor zijn familie een anti-taliban sentiment wordt aangemeten, zijn eigen werkzaamheden voor de lokale politie én zijn verblijf in Europa.

3.2 Er dient aan herinnerd te worden dat de verzoeker ongeveer twaalf à dertien jaar oud was toen zijn vader overleed. Hoeveel kinderen van deze leeftijd kennen details over de jobs van hun vaders, zelfs in België? De informatie waarover hij wel beschikt, is kinderlijk van aard. Dit is normaal, gelet op zijn leeftijd toen zijn vader nog leefde... De verwachtingen van de verwerende partij zijn totaal onredelijk, en houden opnieuw totaal geen rekening met de context waarin de verzoeker zich op dat moment bevond.

3.3 Volgens de verwerende partij kan de verzoeker niet hardmaken dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn vaders dood.

De verzoeker ziet niet in waarom hij oneerlijk zou zijn over de doodsoorzaak van zijn vader. Of zijn vader nu op de ene of op de andere manier om het leven kwam, zou immers niets veranderen aan zijn relaas, noch aan zijn problemen. Verweerders redenering lijkt aldus eerder vergezocht.

4. Ten slotte zou het opvallen dat de verzoeker geen VIB indiende in andere EU-lidstaten, zo stelt de verwerende partij. Er wordt gesteld dat dit gedrag "onverenigbaar" is met zijn nood aan internationale bescherming. Deze bewering is manifest onjuist: [...]

b) Wat betreft de situatie van de eiser (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de Taliban

In casu liet de verwerende partij verder ook na om de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren.

[uitgebreide theoretische uiteenzetting op basis van landeninformatie en rechtspraak]

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat ook mannen in Afghanistan niet vrij zijn om te dragen wat ze willen: [...]

De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds anderhalf jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten.

De verzoeker acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, en dit dankzij zijn werk in België.

Daarenboven is de verzoeker niet bekend met de strenge gedrags- en kledingsregels die door de taliban werden voorgeschreven na de machtsovername, daar hij Afghanistan kort ervoor verliet. De verzoeker zet zich in om de Franse taal te leren, goed beseffende dat dit een belangrijke stap naar integratie is.

De verzoeker nam Belgische gewoonten en gebruiken zowel bewust als onbewust over, onder meer dankzij zijn werk.. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien hij met deze ingesteldheid naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blij zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 77-80) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens of jongemannen betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.

c) Conclusie wat betreft de vluchtelingenstatus

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent.⁴⁵

De verzoeker wijst op de volgende elementen: (1) het feit dat hij al anderhalf jaar in België is, (2) dat hij zijn land op relatief jonge leeftijd verliet en aldus vormende jaren doorbracht buiten Afghanistan én dat hij niet bekend is met de regels van de taliban, (3) het feit dat hij als antitaliban (minstens als ongelovige) wordt beschouwd omwille zijn werk en het werk van zijn vader (4) zijn integratie in België, o.m. dankzij zijn werk, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (5) zijn herkomst uit de provincie Nangarhar (6)

en het risico dat hij onder de aandacht van de Taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwestern” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen “margin of error” en de Taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden.

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

[theoretische uiteenzetting op basis van landeninformatie en rechtspraak]

a) Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

[theoretische uiteenzetting op basis van landeninformatie en rechtspraak]

In wat volgt zal de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water) geanalyseerd worden, net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie op dit moment zal volgen.

[theoretische uiteenzetting inzake (i) gezondheidszorg, (ii) voedselvoorziening, (iii) watervoorziening, (iv) werkgelegenheid en (v) de humanitaire situatie, op basis van landeninformatie en rechtspraak]

vi. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, b) VW

[theoretische uiteenzetting met verwijzing naar landeninformatie]

De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

b) Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

[theoretische uiteenzetting op basis van landeninformatie en rechtspraak inzake (i) informatie m.b.t. het geweld in Afghanistan, en (ii) informatie m.b.t. het gevoerde bewind]

iii. Persoonlijke omstandigheden

Conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met “met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat “in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn”.

In casu, wordt het niet bestreden dat de eiser een man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, dat hij psychologisch kwetsbaar is, wat “persoonlijke omstandigheden” inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

iv. Conclusie m.b.t. artikel 48/4, §2, c) VW

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk “een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”.

c) Conclusie wat betreft het Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socioeconomische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM als volgt samengevat: [...]

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoekers, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partijen aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoen. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden."

2.2. Bij aanvullende nota van 16 oktober 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

Beoordeling

- 1.
- 2.
3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft betrekking op het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Verzoeker voert de schending van dit artikel aan maar zet niet uiteen op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden is.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn werk bij de Afghan Local Police (ALP) en omwille van het werk van zijn vader.

Blijkens de bestreden beslissing wordt echter geen geloof gehecht aan het door verzoeker naar voor geschoven asielrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Na kennisname van de elementen in het administratief dossier stelt de Raad vast:

(i) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij bij de ALP werkte, omwille van het geheel van de volgende vaststellingen:

- Verzoeker antwoordt ontwijkend op de open vraag om te vertellen over zijn werk. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande terecht:

*“U slaagt er niet in een zinvol antwoord te geven op de **zeer open vraag om eens te vertellen over uw werk**. Nadat u eerst de vraag ontwijkt door te repliceren met “Je vraagt me vragen en ik zal antwoorden”, antwoordt u vervolgens opnieuw naast de kwestie door te verklaren dat u met twee vrienden naar het districtskantoor ging, waarmee u doelt op uw sollicitatie (CGVS p. 7). Dat u desgevraagd niet spontaan kan vertellen over de job waarvoor u zelf had gekozen, doet al sterk afbreuk aan uw overtuigingskracht.”*

Verzoekers verweer in het verzoekschrift, dat hij niet begrepen had wat er van hem verwacht werd en dat de vraag niet eenvoudig is, is niet ernstig. Indien verzoeker de vragen niet begreep, dan is redelijk te verwachten dat hij om verduidelijking zou vragen, in plaats van deze vragen te ontwijken. Bovendien valt niet in te zien dat verzoeker deze simpele vragen niet begreep (“Vertel eens over uw werk bij de lokale politie.”, “Je vraagt me vragen en ik zal antwoorden.”, “Vertel maar over hoe je leven als politieman eruitzag.”, “Ik en 2 andere vrienden gingen naar het districtskantoor.”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

- Verzoeker kan bijna niets vertellen over zijn direct leidinggevende in het checkpoint waar hij werkte. De bestreden beslissing stelt op goede gronden:

*“U noemt weliswaar drie namen van **uw commandanten**, namelijk commandant Du.A. van het checkpoint waar u zogenaamd werkte, commandant L. van de grotere politiebasis vlakbij, en commandant D. van heel het district Shirzad (CGVS p. 7-8), maar u slaagt er niet in meer informatie over Du.A. – die de commandant van het checkpoint was en waar u bijgevolg het meest mee in contact stond – te verschaffen. Wanneer u uitgenodigd wordt om te vertellen over uw commandant, antwoordt u slechts dit: “Zijn naam was T. [= Du.A.]. Hij kwam van het dorp een beetje verder, Khasemkhil” (CGVS p. 24). Nadat u nogmaals aangemoedigd wordt om verder te vertellen, geeft u aan niets anders over hem te weten (CGVS p. 24). U weet tevens niet hoe lang hij al voor de politie werkte; u stelt het hem niet gevraagd te hebben (CGVS p. 24). Du.A. was de bevelhebber van het checkpoint, waar volgens u zo’n 8 tot 13 – afhankelijk van hoeveel mannen gedood werden of teruggingen naar huis – politiemensen werkten (CGVS p. 9). U bleef telkens 10 tot 20 dagen op de checkpost, en dan kreeg u verlof zodat u 1 of 2 nachten thuis kon doorbrengen (CGVS p. 8). U bracht dus het merendeel van uw tijd door op de controlepost. Dat u niets kunt vertellen over uw directe leidinggevende, die*

een belangrijke rol in uw dagelijks leven gespeeld moet hebben, tast daarom de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling in grote mate aan."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het in Afghanistan cultureel gezien niet mag om persoonlijke vragen te stellen aan personen met een hogere rang. Daarnaast meent hij dat het zeer verdacht zou overkomen wanneer politiemannen met een lage rang plots hun oversten zouden beginnen over hun privéleven of carrière. Dit betreffen echter loutere *post factum* beweringen die verzoeker met geen enkel element ondersteunt en die dan ook niet kunnen worden aangenomen ter verschoning van zijn onwetendheid met betrekking tot zijn directe leidinggevende. Dat verzoeker geen doorleefde verklaringen kan afleggen over de commandant van zijn checkpoint ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn beweerde tewerkstelling in deze checkpoint.

- Verweerder stelt verder terecht dat verzoeker een gebrekkige kennis over zijn collega's heeft. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ook over uw rechtstreekse collega's kunt u amper iets vertellen. U haalt aan dat verschillende mannen uit uw dorp bij de lokale politie werkten en u noemt hun namen. Twee van hen, E. en S.A., werkten volgens uw verklaringen zelfs samen met u op het checkpoint (CGVS p. 9). Desondanks weet u nagenoeg niets over uw collega's. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt om over uw collega's te vertellen, antwoordt u als volgt: "Omdat het lang geleden is, ze zijn op andere plaatsen, ik heb niet veel informatie over hen" (CGVS p. 24). Nadat u aangespoord wordt om te vertellen wat u wel weet over hen, verklaart u slechts dat een van uw ex-collega's in Londen zou wonen en een andere in Duitsland (CGVS p. 24). Gevraagd naar hun leven in Afghanistan, weet u alleen dat ze landbouwers van uw dorp waren. Verder weet u niets over hen (CGVS p. 24). U beweert dat u wel met uw collega's praatte over normale zaken zoals het oogstleven en jullie families (CGVS p. 24). Wanneer u vervolgens aangespoord wordt om in detail uit te leggen over welke zaken u dan precies praatte met uw collega's, verklaart u eenvoudigweg dit: "Omdat het lang geleden is, ik kan geen exacte dingen vertellen" (CGVS p. 24). U beweert dat u zich hierover niets herinnert (CGVS p. 24). Uw verklaringen over uw beweerde strijdmakkers zijn dus helemaal niet gedetailleerd of doorleefd. Daarenboven blijkt u niets te weten over wat er gebeurde met de leden van de ALP die in Afghanistan gebleven zijn: "Ik heb geen informatie over hen. Maar toen ik mijn moeder en maternale oom vroeg over de situatie in het dorp, zeiden ze het is slecht voor jou" (CGVS p. 28). Uw flagrant gebrek aan kennis over uw collega's – zowel over vroeger als over hun huidige situatie – maakt het nog minder geloofwaardig dat u als lokale politieagent werkte."

Zo verzoeker in het verzoekschrift stelt dat uit zijn antwoorden blijkt dat hij dacht dat hem gevraagd werd om te vertellen over de huidige situatie van zijn voormalige collega's I., E. en S.A., gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd werd over de vroegere en huidige situatie van zijn collega's. Verweerder stelde terecht vast dat verzoeker een gebrekkige kennis heeft over zijn collega's, zowel over vroeger als over hun huidige situatie. De toevoegingen in het verzoekschrift over zijn vermeende collega's kunnen zijn onwetende verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet verschonen.

- Verzoekers onwetendheid met betrekking tot de legercommandanten in zijn buurt is onaannemelijk. De bestreden beslissing stelt:

"U kent geen enkele naam van legercommandanten in de buurt van uw werkplek (CGVS p. 14), ondanks dat u zelf stelt dat uw commandant het leger belde bij intense gevechten zodat ze jullie kwamen helpen (CGVS p. 23). Dat u zo slecht op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in uw regio, en op wie jullie konden rekenen tijdens de vele gevechten die u zou hebben meegemaakt (CGVS, p. 22), is bijzonder weinig plausibel."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zelf geen contact opnam met het leger indien er hulp nodig was met de gevechten en verwijst opnieuw naar zijn lage rang. Indien het leger verzoekers eenheid daadwerkelijk veelvuldig te hulp schoot tijdens gevechten in de regio (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23), dan is redelijk te verwachten dat verzoeker de naam van de legercommandanten zou kennen gelet op de impact voor zijn persoonlijke veiligheid. Dat verzoeker geen persoonlijk contact heeft gehad met deze legercommandanten, neemt niet weg dat verwacht kan worden dat hij hun naam kent of kan duiden.

- Ook verzoekers vage verklaringen over zijn eigen concrete taken bij de ALP ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling. De bestreden beslissing stelt het volgende:

"U blijft enorm oppervlakkig wat betreft uw eigen concrete taken. Gevraagd naar een beschrijving van een typische dag op uw werk, stelt u vaagweg dat u verschillende dingen deed, zoals "checkpoints, surveillance, patrouilleren" (CGVS p. 21-22). Wanneer u gevraagd wordt wat u nog deed, herhaalt u slechts uw voorgaande antwoord (CGVS p. 22)."

Verzoeker houdt in het verzoekschrift voor dat de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud zodanig open zijn dat hij niet begrijpt waar er naar gevraagd wordt. Er kan slechts worden vastgesteld dat de vraag *“Beschrijf eens hoe een typische dag op uw werk er uit zag.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21) gericht en duidelijk is. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij een duidelijke beschrijving zou geven van een dag op zijn werk.

Verzoeker beperkte zich echter tot een vaag en beknopt antwoord op deze vraag (*“Verschillende dingen, zoals als we informatie hadden over verdachte personen, we deden checkpoints, surveillance, patrouilleren.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Ook wanneer verzoeker werd aangespoord om meer te vertellen, kwam hij niet verder dan het louter bevestigen van zijn eerdere oppervlakkige verklaring (*“Wat deed u nog?”*, *“Dit deden we, surveillance, patrouilleren in de omgeving, en een checkpoint maken.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Dat verzoeker niet kan toelichten welke concrete taken hij uitvoerde tijdens zijn werk, ondermijnt de geloofwaardigheid en doorleefdheid van zijn voorgehouden tewerkstelling. Zo hij in het verzoekschrift nog wijst op zijn verklaringen over het schoonmaken van zijn wapen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), doen deze verklaringen geen afbreuk aan de vastgestelde ondoorleefdheid van zijn verklaringen over zijn werk.

- Verzoekers ondoorleefde en oppervlakkige verklaringen over de incidenten en gevechten tasten de geloofwaardigheid van zijn deelname aan deze gevechten aan. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande omstandig en op goede gronden:

*“De beschrijvingen van **incidenten en gevechten** die u geeft zijn totaal niet doorleefd. U stelt meermaals dat er heel de tijd gevechten waren (CGVS p. 22). Toch zijn uw verklaringen allesbehalve spontaan en blijven ze zeer summier en algemeen. U beweert dat twee van uw collega’s stierven in een gevecht (CGVS p. 22). Gevraagd hoe dat gebeurde, antwoordt u naast de kwestie met “Meestal kwamen ze in de nacht om te vechten” (CGVS p. 22). Nogmaals gevraagd hoe uw collega’s stierven, vertelt u slechts kort en zonder specifieke details dit: “Het gevecht startte in de avond. Ze gebruikten snipers en door hen werden ze gedood” (CGVS p. 22). Wanneer u ten slotte een derde keer gevraagd wordt om in detail uit te leggen hoe uw collega’s omkwamen, blijft u nog steeds even vaag: “Het was in de nacht, zoals 2 of 2u30 toen ze ons aanvallen. En in dat gevecht waren zij twee neergeschoten” (CGVS p. 22-23). Ook uw eigen rol tijdens die gevechten kunt u niet toelichten. Uw eerste antwoord is naast de kwestie: “Mijn job was surveillance en patrouilleren en checkpoints maken” (CGVS p. 22). Uw tweede antwoord blijft zeer algemeen en getuigt zo absoluut niet van enige doorleefdheid. Gevraagd wat u deed tijdens een gevecht, zegt u slechts het volgende: “Verdedig mijn post, vechten” (CGVS p. 22). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt om in detail te beschrijven hoe zo’n gevecht er aan toeging, antwoordt u opnieuw eerst naast de kwestie. Nadat de vraag opnieuw geformuleerd wordt, blijft uw antwoord nog steeds even vaag en algemeen: “Meestal vielen ze ons aan, soms ’s ochtends en soms ’s avonds. Zij vielen ons aan, wij verdedigden ons. Ze schoten op ons, wij schoten terug, maar we konden ze niet zien want zij waren in de velden met maïs en met klaprozen” (CGVS p. 28-29). Het totale gebrek aan spontaniteit en detail maakt uw verklaringen dan ook ten zeerste ongeloofwaardig.”*

Verzoekers stelling in het verzoekschrift, dat zijn collega’s omkwamen tijdens gevechten en dat hij nadien hun lijken niet ging inspecteren, kan zijn gebrekkige en ondoorleefde verklaringen met betrekking tot de omstandigheden waarin zijn collega’s beweerdelijk om het leven kwamen niet verschonen. Hoewel gevechten geen rustige, rationele en goed georganiseerde gebeurtenissen zijn, zoals verzoeker opwerpt in het verzoekschrift, kan wel worden verwacht dat verzoeker de omstandigheden van het gevecht en hun dood zou kunnen schetsen. Indien verzoeker tijdens het gevecht niet alle details meekreeg, kan immers wel redelijkerwijs worden verwacht dat de dood van zijn collega’s na de beëindiging van het gevecht een belangrijk gespreksonderwerp binnen verzoekers eenheid zou zijn.

- Ook verzoekers ondoorleefde en oppervlakkige verklaringen over (de evolutie van) de veiligheidssituatie in zijn regio ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel als politieman. Verweerder stelt op goede gronden:

*“U legt onduidelijke en onnauwkeurige verklaringen af betreffende **de veiligheidssituatie in uw regio en de gevechten in de maanden voor de machtsovername**. Volgens uw verklaringen stond de regio onder controle van de overheid. Voor de val van de overheid braken gevechten uit, zo beweert u (CGVS p. 14). U kunt deze gevechten echter niet situeren in de tijd: u stelt eerst dat de gevechten een maand of 20 dagen na de ramadan (12 april 2021 - 12 mei 2021) begonnen, maar later beweert u dat de gevechten tijdens de ramadan reeds begonnen (CGVS p. 14-15). Het is op basis van uw verklaringen dan ook niet duidelijk of u op dat moment nog aan het werk was bij de lokale politie – uw verklaringen zijn immers tegenstrijdig over de datum waarop u gestopt zou zijn met uw werk (CGVS p. 7, 14-15). Verder noemt u weliswaar enkele namen van talibancommandanten uit de buurt, maar u weet zeer weinig over hen te vertellen en u weet niet over hoeveel strijders zij beschikten (CGVS p. 23).”*

Van een politieman, die zelf actief betrokken is bij en belang heeft bij enige kennis over de plaatselijke veiligheidssituatie, mag verwacht worden dat hij op doorleefde en gedetailleerde wijze afdoende informatie kan aanreiken met betrekking tot de (evolutie van) de veiligheidssituatie in zijn regio. Hierin slaagt u geenszins."

Verzoekers verwijzing naar zijn lage rang kan zijn onwetendheid en zelfs foutieve verklaringen met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio niet verschonen. Verweerder merkt terecht op dat verzoeker als politieman zelf betrokken is bij en belang heeft bij enige kennis over de plaatselijke veiligheidssituatie, zodat zijn onwetendheid hierover afbreuk doet aan zijn voorgehouden profiel. Wat betreft zijn incoherente verklaringen over de datum waarop hij gestopt zou zijn met zijn werk en het plaatsvinden van de gevechten, bevestigt verzoeker in het verzoekschrift louter één versie van zijn uiteenlopende verklaringen, waarmee hij echter geen afbreuk doet aan het bestaan van de vastgestelde incoherenties. Waar verzoeker stelt dat hij moeite heeft met het maken van tijdsinschattingen, blijkt nochtans uit zijn verklaringen dat hij in Afghanistan gebruik maakte van de Afghaanse kalender (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker slaagt er niet in zijn ondoorleefde, gebrekkige en oppervlakkige verklaringen met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio te verschonen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

- Verzoekers verklaringen over de sollicitatieprocedure en opleiding zijn niet aannemelijk. De bestreden beslissing motiveert:

*"Met betrekking tot de **sollicitatieprocedure en uw opleiding** legt u geen aannemelijke verklaringen af (CGVS p. 7, 24-26). Over uw sollicitatie vertelt u alleen dat u samen met twee vrienden naar het districtscentrum ging om te solliciteren, en dat u daarna een maand lang getraind werd in een trainingscentrum. U blijft extreem vaag over de inhoud van deze training. Op de open vraag te vertellen over uw opleiding tot politieman, antwoordt u slechts dat u een training had van 1 maand (CGVS p. 25). Nogmaals gevraagd meer te vertellen, zegt u enkel dat het een training was over wapens, gymnasium, en de wet (CGVS p. 25). Nadat geïnformeerd wordt welke zaken de leraren u aanleerden, reageert u opnieuw met hetzelfde weinigzeggende antwoord: "Over wapens, gymnasium, en al die dingen" (CGVS p. 25)."*

Verzoeker herneemt zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud in het verzoekschrift en bevestigt dat deze wel uitgebreid zijn. Verzoeker gaat met zijn loutere herhaling van zijn reeds afgelegde – en beoordeelde verklaringen – echter geheel voorbij aan de terechte en pertinente vaststellingen inzake zijn uiterst vage verklaringen over zijn sollicitatie en opleiding.

- Verder ondermijnen verzoekers gebrekkige verklaringen over de periode van zijn voorgehouden tewerkstelling de geloofwaardigheid van zijn werk als politieman bij de ALP. De bestreden beslissing motiveert omstandig en draagkrachtig als volgt:

*"U blijft zeer onduidelijk over de **periode van uw zogenaamde tewerkstelling**. Gevraagd naar de datum waarop u solliciteerde, zegt u dat u het zich niet herinnert. U kunt zelfs geen inschatting geven, volgens u omdat het lang geleden was. Nochtans zou u in uw herkomstland wel degelijk gebruik gemaakt hebben van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 6), waardoor het verwondert dat u daar tegenwoordig helemaal niet meer mee vertrouwd lijkt te zijn en zelfs niet bij benadering naar kan verwijzen. Nogmaals aangespoord om op zijn minst een indicatie te geven van uw datum van indiensttreding, schat u dat het ongeveer 4 jaar geleden (ten opzichte van het persoonlijk onderhoud d.d. 5 januari 2024, dus rond de jaarwisseling 2019-2020) was (CGVS p. 7). Dat strookt echter niet met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde. Daar stelde u ongeveer 3 jaar voor de lokale politie te hebben gewerkt, tot 2 maanden voor de machtsovername (Verklaring DVZ, 7 juni 2023, p. 7, 12). Dat zou betekenen dat u bij de politie startte in het voorjaar van 2018 en er werkzaam was tot ongeveer half juni 2021 (de machtsovername in Afghanistan vond immers plaats op 15 augustus 2021). Betreffende de datum waarop u beweert te zijn gestopt met uw werk, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u stopte 2 maanden voor de machtsovername, en dat u stopte tijdens de maand van de ramadan (CGVS p. 7). Later geeft u echter aan dat u 2 maanden voor de machtsovername stopte met uw werk en dat dit na de ramadan was (CGVS p. 15). In 2021 viel de ramadan van 12 april tot 12 mei. Het CGVS stipt daarbij aan trouwens aan dat de badge waarvan u een kopie hebt neergelegd toen al bijna een jaar vervallen was, want uit de vertaling blijkt dat die maar geldig was tot 18/03/1399 (= 07 juni 2020). U verklaart dat u "ongeveer 2 ramadans" meemaakte tijdens de periode dat u bij de lokale politie werkte (CGVS p. 9).*

Uw vage en inconsistente antwoorden met betrekking tot de duur en de tijdstippen van de start en het einde van uw beweerde tewerkstelling doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u werkzaam was bij de lokale politie."

Verzoeker voert geen concreet, noch dienstig verweer tegen voormelde motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. Deze wordt bijgetreden door de Raad.

- Verzoeker blijkt niet op de hoogte te zijn van hoe de ontbinding van de ALP verlopen is. De bestreden beslissing motiveert:

“U heeft geen adequate kennis over de ontbinding van de ALP als gevolg van het stoppen van de financiering (die door de USA voorzien werd) op 30 september 2020 (zie het artikel van Afghanistan Analysts Network dat toegevoegd werd aan het administratief dossier). U stelt inderdaad dat uw loon de laatste maanden niet meer betaald werd (CGVS p. 26), maar u heeft het niet zelf spontaan aangehaald, terwijl dit toch een enorme impact op uw job gehad moet hebben. U heeft geen informatie over collega’s die van de lokale politie overgebracht werden naar de Afghan National Police (ANP) of naar de Afghan National Army, terwijl uit COI blijkt dat het merendeel van de ALP-personeelsleden aangeworven werd bij de ANP of bij de Afghan National Army Territorial Forces (ANA-TF) (zie het artikel van Afghanistan Analysts Network dat toegevoegd werd aan het administratief dossier). Verder beweert u dat de lokale politie eerst instortte in Afghanistan, en dat daarna de overheid instortte (CGVS p. 27). Dit is echter geen correcte beschrijving van de gebeurtenissen: de ALP stortte niet in, maar werd bewust ontbonden. Uw uitspraken doen dan ook concluderen dat u niet op de hoogte bent van hoe de ontbinding van de ALP in werkelijkheid verliep.”

Verzoeker stelt dat er *de facto* niets veranderde voor gewone politiemannen, behalve dat zijn loon niet langer werd uitbetaald en verwijst naar een passage uit een rapport. Uit de passage in kwestie blijkt nochtans dat de ALP en burgers algemeen angstig waren en dachten dat de overheid hen in de steek liet. Dat verzoeker, die zogenaamd werkzaam was voor de ALP, onaannemelijk ontoereikende en incorrecte verklaringen aflegt over deze ontbinding, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn naar voor geschoven relaas.

- Verzoekers gebrekkige kennis met betrekking tot zijn beweerde actor van vervolging ondermijnt de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De bestreden beslissing motiveert:

“Bovendien getuigen uw verklaringen van een ernstig gebrek aan kennis met betrekking tot uw beweerde actor van vervolging. Gevraagd naar de huidige talibancommandanten in uw regio, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 16). Dat u er niet in slaagt enige recente informatie over uw vermeende actor van vervolging te verstrekken, terwijl u nog regelmatig contact heeft met uw achtergebleven familieleden (CGVS p. 13), maakt het wederom allerminst aannemelijk dat u effectief een vrees voor vervolging door de taliban zou koesteren. Hieruit spreekt trouwens een markante desinteresse in de huidige stand van zaken van uw beweerde problemen.”

Verzoeker stelt dat het niet uitmaakt wie op dit moment commandant is en dat het enkele feit dat hij voor de politie heeft gewerkt van hem een doelwit maakt.

Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich zou informeren over (de evolutie van) zijn problemen. Dat verzoeker nalaat te informeren naar de ontwikkelingen in zijn regio van herkomst, die een impact hebben op zijn eigen situatie, ondermijnt de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

- De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen de voorstaande vaststellingen niet wijzigen. Te dezen wordt vastgesteld dat de twee stukken die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn tewerkstelling, een badge en een opleidingscertificaat, bewijswaarde ontberen. De stukken worden immers bijgebracht in de vorm van fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden, zodat de bewijswaarde ervan wordt aangetast. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat, gelet op de voorstaande vaststellingen, niet het geval is.

(ii) Verzoeker verklaart dat hij zelf nooit bedreigd is geweest door de taliban.

De bestreden beslissing stelt op goede gronden:

“Verder dient opgemerkt dat u zelf verklaart nooit bedreigd te zijn geweest door de taliban. Dat blijkt zeer duidelijk uit volgende uitspraken: “Ben je ooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban? Neen. Heb je ooit dreigbrieven gekregen van de taliban? Neen. Is jouw familie ooit bedreigd geweest door de taliban? Neen.” (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 09 juni 2023). Tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt u als volgt nadat u gevraagd werd of u bedreigd werd door de taliban tijdens de periode waarin u zogenaamd bij de ALP werkte: “Toen ik werkte bij de lokale politie, de taliban waren er niet, het was onder onze controle, zij waren in andere regio’s” (CGVS p. 28). Het moge dus duidelijk wezen dat noch u noch uw familie persoonlijke problemen met de taliban hebben gehad. U verklaart echter dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis kwamen en naar u vroegen. Uw familie vertelde hen dat u er niet was; volgens u weten alle mensen dat u naar hier gekomen bent (CGVS p. 28). Aangezien uw tewerkstelling bij de ALP niet geloofd kan worden, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de taliban u na uw vertrek kwamen zoeken. Bovendien zegt u zelf dat uw familieleden die nu nog in Afghanistan wonen geen problemen

hebben met de taliban (CGVS p. 13). Het lijkt er dan ook op dat er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de vaststelling dat hij verklaard heeft nooit bedreigd te zijn door de taliban.

Hij verwijst in het verzoekschrift louter naar de richtsnoeren van UNHCR en landeninformatie inzake de situatie van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familie. Deze verwijzingen naar algemene informatie, die geen betrekking hebben op verzoekers persoon, kunnen zijn voorgehouden tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid – in weerwil van de bovenstaande vaststellingen – echter niet aantonen. Aangezien verzoekers profiel van politiemanniet aannemelijk is, is deze informatie over de situatie van medewerkers van de voormalige overheid niet dienstig. Geenszins kan enig geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vervolging door de taliban omwille van zijn profiel in geval van terugkeer.

(iii) Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen omwille van de job van zijn overleden vader, omwille van volgende vaststellingen:

- Noch verzoeker, noch zijn familie hadden problemen met de taliban na de dood van zijn vader. De bestreden beslissing stelt terecht vast:

*"U roept zelf geen vrees in op basis van de beweerde tewerkstelling van uw vader. U stelt zelf **dat uw familie en uzelf geen problemen hadden met de taliban na de dood van uw vader** (CGVS p. 12). Wanneer u de kans wordt gegeven om in detail uit te leggen waarom u Afghanistan heeft verlaten en waarom u niet zou kunnen terugkeren, zegt u niets over de job van uw vader. U verklaart zelf dat u voor het eerst problemen kreeg met de taliban omwille van uw eigen job (CGVS p. 20). Hieruit blijkt dat u als gevolg van de vermeende job van uw vader voor de Amerikanen geen enkele vrees koestert."*

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat de job van zijn vader *an sich* hem geen problemen opleverde, maar dat het de samenloop van omstandigheden is waarom hij de taliban vreest. Hij wijst op het werk van zijn vader, zijn eigen werk en zijn verblijf in Europa. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij de ALP (zie *supra*) en dat evenmin wordt aangenomen dat verzoeker omwille van zijn verblijf in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer (zie *infra*).

- Op basis van verzoekers gebrekkige verklaringen kan niet worden aangenomen dat verzoekers vader in het Afghaanse leger zat. De bestreden beslissing motiveert omstandig:

*"Er dient te worden vastgesteld **dat aan uw bewering de zoon te zijn van een militair geen enkel geloof kan worden gehecht**. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u **enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader** en dat u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Hierin slaagt u echter geenszins. Zo kunt u geen zinvol antwoord geven op de zeer open vraag om alles wat u weet over het werk van uw vader te vertellen. U voert enkel aan dat u geen informatie over hem kunt geven omdat hij 7 of 8 jaar geleden gestorven is en u toen nog jong was (CGVS p. 10). Nadat u tot driemaal toe aangespoord wordt om alles te vertellen wat u wel weet over zijn job, geeft u slechts een zeer beperkt antwoord op de vraag: "Hij werkte met hen en hij deed raids met hen in de nacht" (CGVS p. 10).*

*Behalve dat hij in de luchthaven van Jalalabad werkte en met de Amerikaanse special forces raids uitvoerde, weet u niets over het werk van uw vader. Gevraagd naar zijn taken, herhaalt u simpelweg dat hij in de luchthaven werkte en dat het zijn job was om raids uit te voeren (CGVS p. 11). U weet zelfs niet of hij bij de Afghan National Army werkte of niet; u herhaalt alleen dat hij met de Amerikanen werkte (CGVS p. 10). U weet verder niet sinds wanneer hij voor de Amerikanen werkte (CGVS p. 10-11). Ook over de commandant en collega's van uw vader heeft u geen enkele kennis (CGVS p. 11). U haalt herhaaldelijk aan dat u jong was toen uw vader voor de Amerikanen werkte en dat u daarom geen informatie heeft over hem (CGVS p. 10-11). Deze uitvlucht kan uw totale gebrek aan kennis met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader voor de Amerikanen onmogelijk goedmaken. Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is immers zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met achtergebleven familieleden in Afghanistan (CGVS p. 13). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over de job van uw vader te informeren. Sedert uw aankomst in België op 1 februari 2023 zijn intussen ongeveer anderhalf jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over uw vaders job. Tijdens de asielprocedure legt u zowel bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS allerlei **documenten neer met betrekking tot de job van uw vader**. Het is echter allerminst aangetoond dat de man op de foto's effectief uw vader is. Uw taskara kan niet volstaan om de familieband te onderbouwen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie*

de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de fotokopieën van de documenten van het Amerikaanse leger die over uw vader zouden handelen stelt het CGVS overigens vast dat deze flagrante fouten in het Engels bevatten, terwijl dat toch de voertaal is van die strijdkrachten. Zo verwijst een briefhoofd naar het "Department of Army" (Document 6), en bevat een ander document kromme zinnen zoals "He is obsoletely [sic] one of the most professional and trustworthy guard commanders, that I have had the pleasure of working with him." (Document 7). Verder valt op dat twee van de brieven volkomen identiek zijn en op dezelfde datum door dezelfde persoon geschreven zouden zijn, maar toch verwijzen naar uw beweerde vader met tweemaal een andere geboortedatum en taskar nummer (Document 6). Sommige van deze brieven verwijzen naar e-mailadressen die eindigen op ".mil", een domein dat inderdaad voorbehouden is voor het Amerikaanse leger, maar andere officieren verwijzen blijkbaar naar Yahoo- of Gmail-adressen (Documenten 6 en 7). Een en ander wijst erop dat deze fotokopieën daadwerkelijk aangepast of zelfs volledig gefabriceerd zijn. U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat uw vader voor de Amerikanen werkte."

De voormelde motivering is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging van deze omstandige en draagkrachtige motivering.

Verzoekers verwijzing naar zijn jonge leeftijd in het verzoekschrift kan zijn ontoereikende kennis over het werk van zijn vader niet verschonen. Verweerder merkte immers terecht op dat verzoeker op heden nog steeds in contact staat met achtergebleven familieleden in Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk in staat is om zich afdoende te informeren over de job van zijn vader.

Verzoeker slaagt er geenszins in om aannemelijk te maken dat zijn vader werkzaam was voor het Afghaanse leger.

- Verder slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn vaders dood. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden:

*"Met betrekking tot **het overlijden van uw vader** stelt u dat hij omkwam bij de ontploffing van een landmijn zo'n 7 à 8 jaar geleden in de regio Barbiar terwijl hij bij de Amerikanen aan het werk was. Aangezien uw bewering dat uw vader voor de Amerikanen werkte als ongeloofwaardig beoordeeld werd – plus het feit dat u geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunt afleggen over zijn overlijden –, kan ook aan uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader geen geloof gehecht worden. Bovendien kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat uw vader persoonlijk gevisieerd werd.*

Hij was volgens u immers aan het werk – hoewel zijn tewerkstelling niet geloofwaardig is – op het moment van zijn overlijden (CGVS p. 12), en omkomen door een landmijn zou horen bij de risico's van dergelijke job. U slaagt er trouwens niet in aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk waren voor zijn veronderstelde dood: u hoorde dat slechts van uw familie en vrienden die erover praatten (CGVS p. 12)."

Bij gebrek aan enig concreet verweer wordt de voormelde motivering, die terecht en pertinent is, bijgetreden door de Raad.

(iv) Verzoeker heeft nagelaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van de andere EU-lidstaten die hij doorkruiste alvorens in België aan te komen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

*"Ten slotte valt op dat u **geen verzoek om internationale bescherming indiende in andere EU-lidstaten** tijdens uw doorreis. U trok achtereenvolgens door Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, en Frankrijk (Verklaring DVZ p. 12-13). Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."*

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemene informatie en stelt dat zijn nalatigheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen niet onverenigbaar is met zijn nood aan internationale bescherming.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliert dit te doen en verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

6. Gelet op wat voorafgaat wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker naar voor geschoven tewerkstelling bij de ALP, noch aan het werk van zijn vader bij het leger, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

7. Inzake de overige door verzoeker bijgebrachte documenten motiveert verweerder als volgt:

*“De overige door u voorgelegde **documenten** vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.*

In de mate dat u met uw taskara uw identiteit en nationaliteit wilt aantonen, wijzigt dat bovenstaande motivering niet. Die elementen staan in deze beslissing niet ter discussie.

Met betrekking tot de overige documenten en foto's die in verband staan met het werk van uw vader voor de Amerikanen, valt ten eerste op dat u slechts kopieën neerlegt. Bovendien herhaalt het CGVS dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, en zij volstaan op zich dan ook niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De bewijskracht van die documenten wordt verder beperkt doordat u niet kunt uitleggen wat de documenten over het werk van uw vader juist zijn (CGVS p. 16). Zoals gezegd bleek u ook helemaal niet in staat om geloofwaardige verklaringen af te leggen over het werk van uw beweerde vader, een vaststelling die niet kan worden omgebogen door de stukken die u neerlegt.”

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de verweerder deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. In het verzoekschrift wordt uitgebreid verwezen naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer uit Europa, alsook naar rechtspraak van onder meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf in België, het feit dat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, het feit dat hij omwille van zijn werk en het werk van zijn vader als anti-taliban gezien zal worden, zijn integratie in België, zijn herkomst uit de provincie Nangarhar en het risico dat hij bij terugkeer onder de aandacht van de taliban zal komen omdat hij lang genoeg uit het land is geweest om te “*verwestern*” of als “*verwestern*” beschouwd te worden. Hij wijst er tevens op dat hij een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert.

Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 57-61).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België/Europa heeft onderzocht:

“Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 16 oktober 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet in staat de voormelde appreciatie te doen ombuigen.

Zo verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift voor het overige tot de loutere verwijzing naar zijn verblijf en integratie in België, het – als ongeloofwaardig beoordeeld – werk van hemzelf en zijn vader in Afghanistan, zijn vertrek uit Afghanistan op jonge leeftijd en zijn herkomst uit Nangarhar. Verzoeker laat echter na zijn beweringen te concretiseren en brengt evenmin een concreet element aan waaruit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd door de taliban. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij en de afwezigheid van een baard, dient bovendien opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat hij deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Verder kan het loutere gegeven dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, naar muziek luistert en de Franse taal leert - hoewel hij hieromtrent geen stavingstukken bijbrengt – erop wijzen dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf en werkzaamheden bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan omstreeks juni 2021 op negentienjarige leeftijd reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in het dorp Tutu, in het district Sherzad, in de provincie Nangarhar en dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ, vragen 4 en 10). Bovendien stelt verzoeker nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een tweeëntwintigjarige jongeman die nog geen 2 jaar in België is, Afghanistan op meerderjarige leeftijd heeft verlaten en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

11. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”* - vrije vertaling: *“Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden hulporganisaties op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hoewel beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar zijn persoonlijke omstandigheden is derhalve niet dienstig. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 16 oktober 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS